

Matej Uhlár: Strach, straší naše sny

Volám sa Olympus a som diktafón. Ako by som sa charakterizoval? Hmm.... ja neviem, náš život sa totiž odvíja od ľudí, ktorý nás vlastnia. Hoci už nie som najmladší, stále som vo veľmi dobrom stave. Môj majiteľ Matej ma totiž nepoužíval a dlhé roku som ležal nevyužitý v tmavej zásuvke. Hoci to bolo pre mňa trochu deprimujúce, no na druhej strane som bol aj rád. Môjho majiteľa som sa totiž trochu bál. Nevadilo mi, že je na vozíku, ale tie jeho krivé prsty, vždy ma celého pomačkal, kým sa trafil na ten pravý gombík. Z toho pomačkania na mňa vždy prišla skratová nevoľnosť, batérie sa prevracali v otvore a všetky moje funkcie sa zbláznili.

Bol som našťavaný, prázdny a smutný. Som predsa diktafón a mojím životným poslaním bolo slúžiť ľuďom a zmierňovať im ich hlavný handicap, nedokonalú pamäť. Ak nemôžem vykonávať toto povolanie, moja existencia nemá žiadny zmysel. Od toho, aby mi z tej tmavej zásuvky totálne nepreskočilo a aby mi od žiaľu nezohoreli všetky kontakty, ma chránili iba dávne spomienky z čias, keď som bol ešte s celou rodinou v obchode. Vtedy sme snívali s nerozsvietenými displejmi o tom, aké rozhovory by sme chceli nahrávať. Ja som vždy chcel byť novinársky diktafón. Zdalo sa mi vzrušujúce počúvať o živote ľudí, či sem tam zaznamenať nejakú tú klebetu. Ako však plynul čas, tento sen sa strácal v nekonečnej tme a v otupujúcej samote.

„Mami, nevieš kde mám diktafón?“ Počul som, ako Matej jedno popoludnie kričí na mamu. „V zásuvke, tam kde vždy.“ Odvetila mu. „Myslíš, že je na zajtra pripravený?“ Vari sa to spytuje môj majiteľ? Začudoval som sa. „Určite áno, dnes som do neho kúpila aj nové batérie, ako si chcel.“ Odpovedala mu mamina. Po tomto krátkom rozhovore sa ma zmocnil záchvat šťastia. „Matej ma ide konečne predať!“ radoval som sa v duchu. Od šťastia som sa nevedel sklúdniť. Z radosti mi celú noc preblikovali tlačítka.

V tú noc som mal sen, ako vo svojej krabici putujem poštou, k môjmu novému vlastníkovi. Aké bolo však moje prekvapenie, keď som sa ráno namiesto v krabici ocitol v Maťovom vrecku. Nevedel som si to vysvetliť. Každému predavačovi totiž riaditeľ v obchode prízvukoval, že sa predávame v krabiciach a s príslušenstvom. Maťo však nič z toho nezobral. Aj som chcel na neho zakričať, či na niečo nezabudol, no my, diktafóny, sa nemôžeme kedykoľvek ozvať, ako tie večne upípané a otravné mobily. Tak som si len vystrčil kúsok displeja a čakal som, čo sa bude diať. Nasadli sme do auta. Nevedel som síce, do akého mesta sme dorazili, no tá masa ľudí všade okolo mi prezradila, že sme v nákupnom centre. Stále mi však nebolo jasné, čo tam robíme. A vtedy som ho zbadal! Komika Juraja Kemku. Toho Juraja Kemku, ktorého som obdivoval už z vytrínky v obchode. Vždy, keď som zbadal, že v oddelení televízorov je pustený nejaký program s ním, natisol som sa čo najbližšie ku sklu, aby som dobre videl. „On bude môj nový majiteľ?“ pýtal som sám seba a batérie sa vo mne od šťastia divoko roztočili. Už som si predstavoval, ako si predo mnou bude nacvičovať svoje humorné scény. To, čo sa však stalo, mi priam zobralo reč. „Vy so mnou idete robiť rozhovor, však?“ Prihovoril sa Kemka Maťovi. Neveril som vlastnému reproduktoru.

Od toho dňa tvoríme s Matejom silný tím. Nie len, že mu pomáham zapamätať si všetko dôležité, ale obaja si navzájom plníme sen. Už nemám viacej strach z jeho trochu nemotorných rúk. Pochopil som, že to bol len strach obidvoch, ktorý nám bránil splniť si náš sen. Dnes je však už všetko inak. Matej si uvedomil, že aj napriek handicapu môže robiť to, po čom túžil, a ja som si zasa uvedomil, že aj

handicapovaným ľuďom treba veriť. Aj oni totiž sú úspešní a prospešní. Nevadí nám, že im častejšie padáme z rúk. My, ich pomôcky, sme súčasťou ich úspechu a sme na to hrdé tak, ako som ja na Maťa, že sa nevzdal svojho sna byť novinárom.